

— piespriest Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lēmuma nepieņemšana saprātīgā laika posmā

i. Tiesvedības noilgums

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts pēc tam, kad bija beidzies Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 ⁽¹⁾ 3. pantā paredzētais četru gadu tiesvedības noilguma termiņš. Tāpat, pat ja ir iespējams, ka tiesvedības noilguma termiņš tika pārtraukts, ir pagājis vairāk nekā dubults noilguma termiņš, nepieņemot nekādu lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta ceturtajai daļai. Tā kā iestāšanās noilgums, apstrīdētais lēmums ir jāatzīst par prettiesisku un neizpildāmu.

ii. Tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tas, ka Komisija ļāva paiet vairāk nekā 20 gadiem no apgalvotā pārkāpuma līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, ir uzskatāms par tiesiskās noteiktības principa neievērošanu. Šis Eiropas Savienības tiesību sistēmas pamatprincips paredz, ka visiem indivīdiem ir tiesības, lai to lietas tiktu izskatītas Eiropas Savienības iestādēs saprātīgā laika posmā.

iii. Tiesību uz aizstāvību pārkāpums

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tās tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas tiktāl, ciktāl, ņemot vērā, ka no apgalvotā pārkāpuma līdz galīgā lēmuma pieņemšanai pagāja vairāk nekā 20 gadi, apelācijas sūdzības iesniedzējai tika liegtas tiesības savlaicīgi iesniegt savus apsvērumus, proti, laikā, kad tās rīcībā vēl bija dokumenti, kas tai ļāva pamatot izdevumus, kurus Komisija uzskata par neattaisnotiem.

⁽¹⁾ Padomes 1995. gada 18. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienų finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 5. jūlijā iesniedza Raad van State (Nīderlande) — M. G., N. R./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Lieta C-383/13)

(2013/C 260/62)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: M. G., N. R.

Atbildētājs: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Ja valsts pārvaldes iestāde pārkāpj vispārējo tiesību uz aizstāvību aizsardzības principu, kurš ir pausts arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ⁽¹⁾ 41. panta 2. punktā, pieņemot lēmumu par [termiņa] pagarinājumu, kā paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūram dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi ⁽²⁾, 15. panta 6. punktā, vai uzreiz un visos gadījumos ir atceļama aizturēšana?
- 2) Vai šis vispārējais tiesību uz aizstāvību aizsardzības princips ļauj līdzsvarot intereses, kad papildus šī principa pārkāpuma smagumam un no tā izrietošo ārzemnieku tiesību aizskārumam tiek ņemtas vērā dalībvalsts intereses, kurām ir kalpojis aizturēšanas [termiņa] pagarinājums?

⁽¹⁾ OV 2000, C 364, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 348, 98. lpp.

Prasība, kas celta 2013. gada 5. jūlijā — Eiropas Komisija/Kīpras Republika

(Lieta C-386/13)

(2013/C 260/63)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — P. Hetsch, K. Herrmann un M. Patakia)

Atbildētāja: Kīpras Republika

Prasītājas prasjumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kuri vajadzīgi, lai izpildītu Direktīvu 2009/28/EK ⁽¹⁾ par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK ⁽²⁾ un 2003/30/EK ⁽³⁾, vai katrā ziņā nepazinot šos tiesību aktus Komisijai, Kīpras Republika nav izpildījusi minētās direktīvas 27. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

- piespriest Kipras Republikai saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu samaksāt kavējuma naudu EUR 11 404,80 dienā, sākot no Tiesas sprieduma pasludināšanas dienas;
- piespriest Kipras Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīva 2009/28/EK ir par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un par grozījumiem Direktīvās 2001/77/EK un 2003/30/EK un to sekojošu atcelšanu (turpmāk tekstā — "Direktīva 2009/28/EK"). Saskaņā ar tās 1. pantu ar minēto direktīvu ir izveidota vienota sistēma no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas veicināšanai. Tajā ir paredzēti valstu obligātie mērķi no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas kopējā īpatsvara sasniegšanai elektroenerģijas bruto galapatēriņā, kā arī mērķis šādas enerģijas īpatsvaram transporta nozarē. Tajā ir izklāstīti noteikumi par statistisko pārdali dalībvalstu starpā, par kopīgiem dalībvalstu un trešo valstu projektiem, izcelsmes apliecinājumiem, administratīvajām procedūrām, informāciju un mācībām, kā arī no atjaunojamajiem energoresursiem saražotās enerģijas piekļuvi elektrotīkliem. Tajā ir noteikti ilgtspējības kritēriji biodegvielām un bioloģiskajiem šķidrājiem kurināmajiem.
- 2) Saskaņā ar Direktīvas 2009/28/EK 27. pantu dalībvalstīm ir jāpieņem valsts tiesību akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz 2010. gada 5. decembrim nodrošinātu atbilstību šai direktīvai, un jādara Komisijai zināmi pasākumi, ko tās pieņēmušas; šī paziņošana ir pienākuma transponēt ES direktīvas valsts tiesībās un pienākuma lojāli sadarboties neatņemama sastāvdaļa, un tas ir paredzēts arī LESD 260. panta 3. punktā.
- 3) Pamatojoties uz Kipras iestāžu saraksti un paziņotajiem valsts pasākumiem, pirmstiesas procedūras gaitā un pirms lēmuma celt šo prasību Komisija ir konstatējusi, ka Kipras Republika nav pieņēmusi visus normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai pilnībā pielāgotu valsts tiesību normas Direktīvas 2009/28/EK normām, un ir nolēmusi iesniegt prasību saskaņā ar LESD 258. pantu, kopā ar LESD 260. panta 3. punktu, lai panāktu, ka Tiesa atzīst, ka Kipras Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no iepriekš minētās direktīvas 27. panta 1. punkta.

⁽¹⁾ OV L 140, 5.6.2009., 16.-62. lpp.

⁽²⁾ OV L 283, 27.10.2001., 33.-40. lpp.

⁽³⁾ OV L 123, 17.5.2003., 42.-46. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2013. gada 17. maija spriedumu lietā T-294/11 Grieķijas Republika/Eiropas Komisija 2013. gada 8. jūlijā iesniedza Grieķijas Republika

(Lieta C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Grieķijas Republika (pārstāvis — I. Khalkias)

Otra lietas dalībnièce: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- apmierināt apelācijas sūdzību;
- atcelt Vispārējās tiesas pārsūdzēto spriedumu to pamatu dēļ, kas tālāk ir izklāstīti detalizētā veidā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

- Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz olīveļļas ražošanas nozari Grieķijas Republika norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo ir nepareizi interpretētas un piemērotas attiecīgi dokumentos AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17933/2000 un AGRI/61495/2002 ietvertās vadlīnijas, ciktāl spriedumā bija atzīts, ka kontroles sistēmas acimredzamiem uzlabojumi olīveļļas ražošanas nozarē 2004.–2005. gada laikā, salīdzinājumā ar 2003.–2004. gadu, ir uzskatāmi par atkārtotu pārkāpumu, pienākumu neizpildes turpināšanos un ievērojamu pasliktināšanos, kas pamato korekcijas palielināšanu 2004./2005. gadā, lai gan acimredzami nebija atbilstoši palielināt korekciju no 10 %, kas bija piemērota 2003./2004. gadam, līdz 15 % par 2004./2005. gadu, pamatojoties uz atkārtotu pārkāpumu, ņemot vērā, ka tai laikā bija novērojami vairāki uzlabojumi (turpmāka olīveļļas ražošanas GIS uzlabošanās, uzlabotas pārbaudes uz vietas un savstarpējās pārbaudēs, kurās tiek konstatēti pārkāpumi un uzlikti sodi), kā rezultātā tika pastiprināta kontroles sistēma.
- Ar otro apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz laukaugu nozari tiek apgalvots, ka:

- 1) ir pārkāptas Eiropas Savienības tiesības un samērīguma princips, jo ir nepareizi interpretētas un jaunajai KLP piemērotas neatjaunotās vadlīnijas attiecībā uz vienotām agrākām KLP korekcijām, tā kā vienoto korekciju summas bija saistītas ar atšķirīgām kontroles normām, un